

E

Krehké šťastie

KRISTÍNA PAVELKOVÁ

Krehké šťastie

KRISTÍNA PAVELKOVÁ

Autorka: © Kristína Pavelková
Redaktorka: Júlia Valčeková
Korektorka: Mgr. Anetta Letková
Grafika obálky: © Adriána Švarná
Vydavateľstvo: © Elist, Liptovský Mikuláš
Rok vydania: 2018, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-8197-133-4

Túto knihu s láskou venujem mojej mamine ♥

*„Nikto iný na svete sa s nami
nedokáže tešiť z celého srdca
a trpieť s toľkou láskou
ako naša mama.“*

Irmgard Erathová

Prolog

Sedela som na slnkom zaliatej terase a vonavý jarný vánok mi pošteklil drobný pehavý nos. Pamätám si, akoby to bolo včera, hoci už ubehlo veľa času. Vtedy som ešte netušila, že práve tu nájdem to, po čom som roky túžila. Spočiatku som sa bránila prísť sem a splniť podmienky, ktoré mne a mojej sestre Paule stanovila teta Ester vo svojom testamente. Až neskôr som pochopila, že to bola tá najlepšia vec, akú som kedy urobila. V čase, keď Ester zomrela, som riešila pre mňa najdôležitejšie poslanie na svete – dieťaťko. Pre moju veľkú snahu otehotnieť som prišla do Tulipoviec až vtedy, keď Paula zariadila potrebné formality a iná možnosť, ako prísť a splniť podmienky tetinho dedičstva, nebola.

S manželom sme sa snažili o dieťaťko niekoľko rokov, no neúspešne. Po čase sa naša snaha stala akýmsi začarovaným kruhom. Moje zúfalstvo narastalo priamo úmerne neúspešným pokusom o splodenie bábäťka. Doslova som manželka naháňala, aby bol v určitú hodinu doma, pripravený na milovanie, ktoré sa po čase stalo len akýmsi mechanickým sexom. Z nášho doposiaľ krásneho manželského spoluzitia sa vytratila iskra, vášeň a zmenilo sa len na hon za jediným

cieľom – splodiť dieťa. Keď som už bola zúfalá a s pribúdajúcim vekom moja túžba po bábätku silnela čoraz viac, rozhodli sme sa, že podstúpim umelé oplodnenie. Nebolo to jednoduché obdobie, priznám sa, že patrilo k mojím najhorším. Myslela som si, že splodenie dieťatka (aj keď nie prirodzene) bude krásnym obdobím v našom živote, no opak bol pravdou. Hormóny, ktorými ma nadopovali kvôli zvýšeniu počtu vajíčok potrebných na úspešné oplodnenie, narobili s mojou psychikou guláš. Moja nálada bola ako na hojdačke. Doteraz nedokážem pochopiť, ako to so mnou Tomáš dokázal vydržať. Nikdy som sa ho na to nepýtala, pretože som bola rada, že toto obdobie už mám za sebou. Po dvoch neúspešných pokusoch umelého oplodnenia sme to obaja vzdali. Neľahko som sa vyrovnávala s faktom, že nikdy nebudem mamou. Po nociach som plakávala do vankúša a neustále som sa trýznila myšlienkou, že nikdy nepohladím vlastné dieťa. A v tomto období prišla správa, že moja milovaná teta Ester zomrela. S Paulou sme ju neboli navštíviť zopár rokov, delila nás veľká vzdialenosť a ako dospelé sme už mali svoje životy a čas sa stal pre nás vzácnou komoditou. Keď sme boli deti, vzdialenosť ani nedostatok času nebol problém a chodili sme za tetou každé letné prázdniny. Mala krásny veľký dom vynímajúci sa uprostred zeleného sadu s ovocnými stromami. Veľmi rady sme jej pomáhali zbierať úrodu a miešať voňavý džem, o ktorý sa s láskou podelila aj so susedkami,

ktoré sa v ostatných rokoch stali jej jedinými príbuznými.

Túžbu po dieťatku vystriedali výčitky, že som sa s ňou ani nestihla rozlúčiť. Ani neviem, ako sa vtedy cítila a čo po Esterinej smrti prežívala Paula. Určite jej to nebolo ľahostajné, aj keď bola hrdá a nezlomná v akomkoľvek smere, nielen vo svojej práci. Viem, že mala Ester veľmi rada a boli si veľmi blízke.

Neskôr sa mi sestra zdôverila s tým, že jej smrť ju hlboko zasiahla a dlho si nedokázala odpustiť, že pri nej nebola ani ju len nenavštívila, aj keď si na ňu Ester často spomenula. Doteraz si vyčíta, aká bola zaslepená víziou kariéry, peňazí a prestížou, ktorú si ako úspešná právnička v meste budovala. Zverila sa mi, že žila v akomsi bludnom kruhu, z ktorého nevedela vystúpiť. Čo bolo najhoršie, ani nechcela. Páčilo sa jej, ako ju iní prosia o pomoc, pretože vedeli, že je vo svojom odbore dobrá. Riešila úspešne jeden prípad za druhým. Bolo jej jedno, či bola na strane spravodlivosti, alebo na druhom brehu. Často sa stretávala s klamstvom, pretvárkou, ktorej bola sama súčasťou. Obhajovala vinných aj napriek tomu, že o ich previnení vedela. Rovnako to bolo aj v prípade Novák, ktorý bol jej posledný. Nasaďené tempo, v ktorom nechcela poľaviť, naopak, pracovala čoraz viac, jej vzalo rodinné šťastie a to najdôležitejšie – zdravie. Veľakrát som jej pripomínala, že práca nie je všetko a na prvom mieste je rodina. Upozorňovala som ju, aby nepremrhala šancu mať dieťa, kým je čas. Vedela

som, o čom hovorím. No ona tvrdila stále to isté – že má ešte čas a na dieťa sa necíti. Na jednej strane urobila dobre, že počkala. Ako sa ukázalo, Ivan nebol pre ňu tým pravým partnerom. Podviedol ju s jej najlepšou priateľkou Monikou a ktovie s kým ešte, a ako často. Nakoniec sa ich vzťah nerozpadol pre jej neskoré príchody z práce, tak ako jej roky vtĺkal do hlavy Ivan, ale pre jeho túžbu po iných ženách. Našťastie na to prišla včas a toho despotu poslala kadeľahšie. Takmer vtedy prišla o najlepšiu kamarátku.

Vrátim sa však späť. Nielen mňa, ale aj Paulu zastihla tetina smrť práve vo chvíli, keď sme obidve strácali nádej. Akoby to mala Ester všetko naplánované a premyslené do detailu. Akoby tušila, kedy má odísť... Paulino pracovné tempo, nedostatok spánku a jedla si vyžiadali daň v podobe jej podlomeného zdravia. Na porade skolabovala. Obe sme sa po smrti tety Ester vzdali svojich doterajších životov a zázemia vo veľkomeste, aby sme prišli sem, do malej ospalej dedinky na konci sveta, kde si nás našlo šťastie. Na mňa čakalo v podobe ryšavého nezbedníka Kubka, ktorého sme si s manželom po smrti jeho rodičov osvojili. A Paula našla svoje šťastie v podobe lásky k sympatickému miestnemu lekárovi Michalovi.

Zdalo sa, že tu sa to všetko šťastne končí a naše životy konečne nabrali ten správny smer. Lenže osud je často nevyspytateľný a šťastie vrtkavé...

1. kapitola

„Ako ten Kubík vyrástol,“ povzdychla si a sadla si vedľa mňa na tvrdú lavicu v kuchyni.

„Toto je pre teba, teta Paula.“ Vtisol jej do rúk obrázok. „Tu si ty, moja mama, ocko a ja,“ ukazoval prštekou.

Prešlo len niekoľko mesiacov, odkedy sme si ho s Tomášom osvojili a on si veľmi rýchlo zvykol a oslovoval nás mama a otec. Bol pre nás vytúženým dieťaťom, aj keď sme neboli jeho biologickými rodičmi. Nikdy sme mu nedali pocítiť, že nie je náš, práve naopak, zahŕňali sme ho láskou, pretože sme vedeli, že nám nie je dopriate mať vlastné dieťa.

Odkrojila som kúsok z ovocného koláča, ktorý som doobeda upiekla, a podala som ho sestre. „A vy s Michalom sa máte ako?“

„Čo ti budem hovoriť, sama to dobre poznáš, od rána sa nezastavím. V záhrade je stále čo robiť, a keď podvečer podojím kozy, kravu a opatrím sliepky, som rada, že si na chvíľu sadnem a vyložím nohy.“

„Nemyslela som záhradu ani kozy...“ zachichotala som sa. Paula si veľmi rýchlo zvykla na prácu na farme a čerstvý vzduch. Nemala na výber. Len čo sa presťahovala k Michalovi, pod

výhovorkou, aby sme sa v tetinom dome netlačili, sa musela naučiť chovať sliepky, dojiť kozy aj Lízu – kravu, ktorú s ostatnými zvermi choval Michal na svojej malej farmičke. Navyše pracovala v obchode, ktorý nám teta Ester odkázala v závete.

„Vieš, že som sa mýlila, keď som si myslela, že moja predchádzajúca práca právničky je pre mňa všetkým? Prišla som na to, že pracovať v obchodíku je presne to, čo ma skutočne naplňuje. Nie je hektická, na akú som bola predtým zvyknutá, práve naopak, cítim sa pri nej uvoľnene. Napríklad dnes: Prišla pani Stehlíková a do detailu mi vyrozprávala, ako sa jej neveste nechce upratovať, vraj ani okná nevie umyť, a tak sa jej to milá svokrička rozhodla ukázať,“ spustila o svojom najnovšom zážitku.

Obchod bol okrem kostola druhým miestom, v ktorom sa klebetilo jedna radosť. No intrigám a neprajnostiam sa Paula doslova vyhýbala. Nezabudla na Žofiu a jej snahu zničiť ju. Akoby aj mohla, veď na ňu v dedine narážala pomerne často. Sem-tam ešte vystrčila svoje rožky, ale s tým si Paula vedela poradiť. Viac ako to, že jej prebrala funkciu šéfky miestneho spolku – *Tulipovských dám* –, ju pajedilo, že jej ukradla manžela, aj keď bývalého. Dostala, čo chcela, za jej intrigy a faloš ňou v dedine každý opovrhoval.

„Normálne mi jej prišlo ľúto,“ zaúpela.

„Ľúto? Koho?“ spýtala som sa, pretože som sa na chvíľu zamyslela a moje myšlienky lietali inde.

„No predsa Stehličkinej nevesty, ktorá nevie umývať okná,“ zopakovala a rukou si vošla do vlasov.

„Možno aj vie, len jej svokre to nie je dosť dobré.“ Obe sme sa nahlas rozchichúňali.

Často sme sa takto so sestrou stretávali a zhovárali sa o hocičom a hocikom. Ona mi s úsmevom vyrozprávala svoje zážitky z obchodíka, v ktorom sa vždy niečo zomlelo, a ja zase o mojich radoostiach i drobných starostiach s huncútom Kubkom. Veru, niekedy vedel byť riadne šidlo. A inokedy zasa anjeli, ktorý mi robil veľkú radosť.

Odkedy starosta zamestnal Tomáša na plný úväzok, veľa času na rodinu nemal. Pomáhal mu so všetkým a stal sa jeho pravou rukou. Starosta často vravieval, že s ním do Tulipoviec prišla mladá krv s novými nápadi. A mal pravdu. Spoločne sa pustili do zveľaďovania obce, vysadili nové stromčeky, zútulnili parčík a okrem pravidelného každoročného *Tulipovského jarmoku* chystali aj inú zábavu pre miestnych.

„Ako sa má Michal? Poslúcha?“

Paule zaiskrili oči. „Je úžasný. Najradšej by ma na rukách nosil. Keď ho porovnam s Ivanom...“

Prepichla som ju pohľadom a dôrazne som vyslovila: „Sestrička, neporovnávaj. Ivan bol idiot a nedokázal udržať vtáka v nohaviciach.“

Schuti sa zasmiala. „Veď dnes je to bežná vec.“

„Je pravda, že na vidieku sa o nevere toľko nehovorí a možno sa to ani tak často nedeje ako v meste, ale nemyslím si, že by to bola bežná vec. Keby podviedol Tomáš mňa, tak by som mu...“ zasyčala som a pozrela na Kubka, ktorý autíčkom veselo brázdil po koberci, akoby to bola pretekárska dráha.

„Tvoj Tomáš? Ten nikdy,“ zahlásila.

„Bolí časy, keď by som mu to ani nezazlievala.“ V myšlienkach som sa opäť ocitla v období, keď sme sa urputne snažili o bábätko.

„Zlatko, poď sem.“ Vedela, čo potrebujem a silno ma objala v sesterskom náručí.

„Mám ťa rada, sestrička.“

„Čo keby sme si dali pohár čerstvého mlieka?“ navrhla po chvíli.

„Kubík, prosíš si mliečko od Lizinky?“ Len súhlasne prikývol a naďalej sa venoval obľúbenej hre s autíčkami.

* * *

Po návšteve u sestry sa Paula vybrala na stretnutie spolku, v ktorom po Žofii obsadila miesto ich šéfky. Ako vždy, všetky dievčatá už čakali za stolom v kultúrnom dome, ktorý sa nachádzal na konci dediny. V družnej debáte klebetili, čo má kto nové a komu sa čo udialo.

„Mara z horného konca je vraj zase tehotná. Už piate decko na krku, ako to utiahnu z Janovho biedneho platu? Na družstve robí,

chudáčisko, od svitu do mrku,“ začula z jedného konca stola.

„Vedeli ste, že Ančin muž pôjde pracovať do Bratislavy? Tí ale budú mať peňazí,“ híkala iná žena. Závist jej zaslepila zrak.

Paula započula ich debatu, keď sa priblížila k žienkam bližšie.

„Dievčatá,“ okríkla ich a pery sa jej zúžili do tenkej čiarky, „koľkokrát som vám hovorila, že ľuďom nesmieme závidieť? Každý sa má presne tak, ako si to zariadi. Nemusíte mať obavy, aj keby bola Mara piaty raz tehotná, zvládnú to, čo-to si dopestujú, a ak im zvýši, rada im produkty popredám v obchode. Ani Anči nemáte čo závidieť, zostane sama bez muža na dve deti, ktoré potrebujú otca. Peňazí dnes poctivou prácou veru veľa nezarobí.“

„Paula má pravdu, ešte jej muž ani neodišiel do tej veľkej Bratislavy a my už vidíme dopredu,“ pohoršovala sa Marta.

Paula v nej našla ozajstnú priateľku. Najprv si myslela, že sa iba pretvaruje, rovnako ako na začiatku Žofia, ale opak bol pravdou. Tešila sa, že má pri sebe niekoho, na koho sa môže spoľahnúť.

„Stačilo klebiet, ideme pracovať.“ Len čo si Paula zobrala slovo, dievčatá v sále stíchli. „Opäť sa nám zjarmokúva, aj keď poniektoré môžete protestovať, že do každoročného jarmoku zostáva ešte zopár mesiacov, je najvyšší čas začať s prípravami.“ Nechcela nič podceňiť, predsa len to bola pre ňu veľká česť po prvý raz

sa podieľať na prípravách každoročnej slávnosti. Konečne sa mohla realizovať a jarmok brala ako výzvu a zároveň projekt, ktorý zamestnal jej aktívnu povahu.

„Martuška, potrebovala by som od teba pomoc,“ obrátila sa na svoju kamarátku a zároveň dôverníčku.

„Samozrejme, rada ti so všetkým pomôžem a poradím. Už mám niekoľko takýchto príprav za sebou, viem čo a ako. Mohli by sme začať s mapou stánkov.“ Dlane si pošúchala o seba.

„Výborný nápad. Na začiatok by si mi mohla pripraviť zoznam ľudí a firiem, ktoré sa tento rok uchádzajú o stánok.“

„Toto považuj za vybavené,“ usmiala sa na Paulu a odpila si z čiernej kávy.

Paula sa zahniezdila v kresle. „Dievčatá, čo by ste povedali na to, keby sme tento rok vdýchli jarmoku nový život. Chcelo by to nejakú zmenu...“ Z jej zadumaného výrazu tváre a drobných vrások na čele bolo vidieť, že tuho premýšľa.

„Prilákajme nových predávajúcich!“ vykrikla jedna z nich.

„Alebo kolotoče. Tie by sa páčili najmä deťom,“ pridala sa ďalšia.

„Súhlasím. A navrhujem, aby stánky boli tentoraz v rovnakom duchu. Čo keby sme si na tento rok zvolili tému zvieratá? Ak ste za, zdvihnite ruku.“ Nechcela robiť žiadne rozhodnutie bez hlasovania, priala si, aby sa každá z nich vyjadрила.

Ženy takmer naraz zodvihli ruky do vzduchu.
„Má to už iba jeden háčik...“ zašomrala.

Marta si nemohla nevšimnúť, ako Paule náhle posmutnel výraz na tvári. „Aký háčik?“ spýtala sa zvedavo. Vždy sa rada zaujímalala o všetko a o všetkých. Pri Žofii tento svoj pud vedela uspokojiť, ale pri Paule ho nemala.

„Už nám chýba iba taký malý detail... Peniaze.“

Zdalo sa, že dievčatám akoby spadol kameň zo srdca. Boli rady, že nešlo o nič vážnejšie. Veď keď nejde o život, nejde o nič.

„Tvoj švagor je predsa starostova pravá ruka,“ pripomenula jej Vilma.

„Nechcem to riešiť cez švagra. On má svoju prácu a navyše, toto je môj projekt.“ Uchlipla si z bielej šálky a vychutnala dúšok espressa.

Marta sa pomrvila na tvrdej stoličke, ktorá tvorila vyše tridsaťročný inventár kultúrneho domu. Miestami vyzeralo, že ju žerú mrle.

„Marti, chcela by si k tomu niečo povedať?“ vyzvala ju.

„Ja... Iba, že by si mala využiť konexie,“ vychrliła zo seba, akoby ju to páliło na jazyku.

Odkedy Paula pochopila, že peniaze nie sú všetko, bola na slová ako konexie a úplatky alergická. Sucho preglgla, zopárkrát sa zhlboka nadýchla.

„My to zvládneme,“ sťažka sa usmiala. Ešte stále to bola tá silná žena, ktorá dokázala aj nemožné. Vedela, že aj keď by ju to malo stáť veľa úsilia, všetko zvládne sama a bez pomoci.

Nebála sa ničoho a navyše, takéto malichernosti nepredstavovali po tom, čím si prešla, pre ňu žiadny problém.

* * *

„Nech sa páči, pani Sýkorová.“ Monika položila dve väčšie biele škatule na pult. „Takže, to máme šesťdesiat koláčikov a jednu čokoládovú tortičku pre oslávenca,“ šomrala si, keď nahadzovala čísla do pokladnice.

„Ďakujem, Monika, ešteže vás tu máme. Viete si predstaviť, koľko by som musela piecť na synovu oslavu? Takto mám vďaka vám raz-dva po probléme.“

„To ma teší a dúfam, že zákusky budú všetkým chutiť,“ usmiala sa na stálu zákazníčku. Odkedy vo Viktorovej reštaurácii vlastnoručne vypeká koláčiky a torty, ľudia si ju nevedia vynachváliť. Nebolo to tak dávno, keď sa po Tulipovciach šírili o Monike všemožné neprajné reči. Predtým bola závislá od svojho bohatého a vplyvného manžela a teraz si zarába sama. Navyše robí to, čo ju odjakživa tešilo. Chutnými dobrotami už nerobila radosť len sebe a svojim blízkym, ale aj ostatným. Vôňa jej koláčikov a chýry o nich sa veľmi rýchlo rozšírili nielen po dedine, ale aj do susedných obcí.

„O tom nepochybujem, veľmi dobre poznáme vaše famózne koláčiky,“ nadchýnala sa z úlovku pani Sýkorová. U Moniky pravidelne objednávala rôzne koláče alebo torty vždy,

keď mal niekto u nich v rodine nejakú slávnosť.

„Zbožňujem tieto ovocné košíčky a táto bezlepková roláda, mňam,“ rozplývala sa pri pohľade na sladkosti. „Musíte sa zúčastniť na tohtoročnom jarmoku,“ s prosbou jej pozrela do očí.

Monika sa uškrnula.

Ten minuloročný bol pre ňu prvý a výnimočný nielen preto, že sa mohla po prvý raz angažovať a pochváliť svojimi domácimi zákuskami, ale hlavne preto, lebo stretla Viktora. Vlastne ho poznala už predtým, vtedy, keď prišla za Paulou do dediny, ale iskra medzi nimi preskočila až na jarmoku. Možno to bolo v momente, keď súťažili v skákaní vo vreci a obaja sa po páde ocitli v tesnom objatí, alebo vtedy, keď Viktor ochutnal jej sladké koláčiky. Veď stále platí, že láska prechádza cez žalúdok.

Bol jej oporou, keď sa rozvádzala s manželom, ktorý si našiel mladší model a jednoducho ju vymenil. Našťastie pri rozvode nerobil problémy, pretože chcel byť čo najskôr so svojou novou milenkou, a tak bol ochotný pustiť nejaké to euro navyše v prospech Moniky. Financie mu určite nechýbali, núdzou rozhodne netrpel. Jeho peniaze využila na správnu vec, investovala ich do renovácie Viktorovej reštaurácie, po ktorej už roky túžil, no nemal na ňu. Výhra z jarmoku by mu nepostačovala. Zvyšok peňazí vložila do projektu, ktorý starostovi vnukol Tomáš, ale obec naň potrebovala prispieť, pretože ako to býva vo

väčšine malých obcí, peňazí je vždy málo a sponzori sú viac ako vítaní. Tomášov (vlastne už aj Monikin) projekt spočíval vo vybudovaní Centra hipoterapie. Každý však vedel, že prvotný nápad s centrom na liečbu chorých detičiek pomocou koníkov prišiel z Lujzinej hlavy. Takto sa Lujza chcela poďakovať Kubíkovým rodičom, aj keď už do neba. Ved' práve na farme u Jasovských stretla Kubka. Chodievala jazdiť na koňoch, pretože dúfala, že by jej terapia koňmi mohla pomôcť pri otehotnení.

„Samozrejme, že na ňom nebudem chýbať.“ Pomohla zákazničke vložiť škatule do prúteného košíka.

„Ďakujem a prajem krásny deň.“

„Podobne. Užite si rodinnú oslavu.“ Pri odchode sa na ňu ešte milo usmiala.

„Už som ti povedal, aká si šikovná?“ Zjavil sa pri nej Viktor a vtisol jej bozk na líce.

Monikine líca razom očerveneli. „Neuveríš, ale dostala som ďalšiu zákazku,“ tešila sa.

„Odkedy sa po dedine roznieslo, že si si otvorila cukráreň s domácimi koláčikmi, Tulipovčania tuším prestali piecť,“ zaškeril sa.

„Nikdy predtým by mi ani nenapadlo, že raz premením svoj sen na skutočnosť.“ Rukou si siahla do plavých vlasov, ktoré jej predtým zakrývali štíhly driek, no teraz si ich skrátila o niekoľko centimetrov. Pri pečení bol kratší zostrih praktickejší ako účes, ktorý nosievala, keď chodila po nákupných centrách a s rovnako unudenými priateľkami vymetala kaviarničky

na brehu Dunaja. Tie časy sú však už dávno preč.

„Tiež sa nestážujem, vďaka tebe mi stúpol počet zákazníkov. Spomínaš, keď sem prišlo sotva desať ľudí denne? Aj to iba na menúčka...“ zamyslel sa Viki.

Dvere do reštaurácie sa otvorili.

„Ahoj, Michal,“ pozdravila ho, len čo vstúpil. „Tak čo to dnes bude? Krémeš či veterník? Zabalím niečo aj pre Paulu?“

Búrka v kamarátstve s Paulou našťastie už dávno prehrmela. To, čo vyzeralo spočiatku beznádejne, sa nakoniec skončilo šťastne.

„Ako si to vedela? Už ma poznáš, stále pýtam to isté,“ zašklabail sa. „Tak aj dnes to bude rovnaké. Zabaľ mi, prosím ťa, dva krémeše, jeden veterník a jeden čokoládový košíček pre moju najdrahšiu.“

„Pozdrav ju odo mňa a nech sa zastaví.“

„Odkážem. Idem na dnešné menúčko.“ Pobral sa o pár metrov ďalej, odsunul bielu drevenú stoličku a usadil sa k stolu.

Keď pred pár mesiacmi reštauráciu prerábali, vdýchli jej nový štýl – provensálsky. Útulné biele drevené sedenie, levanduľa, veľa svietnikov, presne to, čo sa Monike páčilo. Určite aj vďaka tomuto novému francúzskemu šmrncu prichádzalo do reštaurácie čoraz viac hostí.

„Čo ti prinesiem, pán doktor?“ spýtal sa ho Viktor a podal Michalovi ponuku s denným menu.

Po krátkej úvahe ukázal na menu číslo dva.